

La por, el pou i el pèndol

Aina Torres Latorre

XX Premis Universitat de València
d'Esriptura de Creació, 2023
Narrativa en valencià

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, transmesa o publicada de cap manera ni per cap mitjà sense autorització expressa dels propietaris del copyright.

En la XX edició dels Premis Universitat de València d'Esriptura de Creació, any 2023, en la modalitat de narrativa en valencià, un jurat format per Puri García Mascarell, Juli Capilla i Fuentes, Joanjo Garcia Navarro i Eva Llorenç Celades com a secretària, declarà guanyadora l'obra *La por, el pou i el pèndol*, d'Aina Torres Latorre. Aquests premis estan organitzats per la Delegació d'Estudiants a través del Servei d'Informació i Dinamització (Sedi), amb la col·laboració de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació i les aules de Narratives, Poesia, Arts Escèniques i Cinema del Vicerectorat de Cultura i Societat.

UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Servei d'Informació i Dinamització **Sedi**

1a edició: desembre de 2023

© **del text:** Aina Torres Latorre

© **d'aquesta edició:** Universitat de València

Motiu de coberta: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Disseny i maquetació: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Revisió lingüística: Neus Pedrós - Edicions 96

Apartat de correus 23, 46670 la Pobla Llarga

Telèfon d'atenció: 96 246 11 04

ISBN: 978-84-19149-64-0

DL: V-4285-2023

La por, el pou i el pèndol

Aina Torres Latorre

“The sentence—the dread sentence of dead”.

The Pit and the Pendulum

EGDAR ALLAN POE

Em sentia cansat, cansat com si acabara de despertar d'una llarga agonia. El cos no em responia, em mancaven les forces. Em costava obrir els ulls quan normalment em desperte de seguida i m'alce d'un bot. M'omplia una sensació d'estranyesa enorme. No sabia on era. No reconeixia el tacte del llit sota el meu cos ni el tacte dels llençols a sobre. Després d'un moment de semiinconsciència, vaig començar a moure les mans i a notar que sota meu hi havia una superfície dura, humida i un poc irregular. Era el terra i no la blanesa còmoda del meu llit de sempre. Tampoc era la superfície llisa dels taulells de la meua habitació. No havia caigut del llit. No havia de sentir vergonya per caure del llit amb vint-i-cinc anys, però tenia problemes més greus de què preocupar-me. Em trobava en un lloc completament desconegut.

El tacte de la roba tampoc m'era familiar. Era més rugós que el meu pijama. Era una roba vella que jo no coneixia, seca i aspra. Vaig tenir por per la primera vegada, la primera d'una llarga llista de vegades. Em vaig tocar el cos amunt i avall amb les mans mentre em despertava totalment. Aquella no era la meua roba, però és que aquell tampoc era el meu cos! Jo era un poc més alt! Jo era un poc més gros! El cos que jo ara *posseïa* era prim, pràcticament esquelètic, era dèbil, esquifit, era el cos d'algun quasi mort de fam. No sabia de qui era, però sabia que no era el meu i també sabia que era un cos maltractat, un cos famolenc i ben patit. Devia ésser d'algú un poc més vell que jo, no molt més vell que jo, però amb tot d'arrugues que jo desconeixia. Em trobava en un lloc desconegut dins d'un cos desconegut.

La por que sentia es va incrementar mentre m'incorporava. Vaig seure amb les cames creuades, incòmodament i sorprès per la poca elasticitat d'aquells membres. Ni aquell era el meu

cos ni aquell era el lloc on jo m'hauria d'haver trobat. Obria els ulls i veia un espai que no m'era recognoscible. M'espantava, tremolava. No sabia si tenia fred o simplement eren els calfreds que em travessaven l'ànima. Vaig intentar recordar. Què m'havia portat fins allí? No ho sabia ni creia poder esbrinar-ho dels meus records recents. Recordava haver anat a dormir tard, no massa tard però sí més tard que de costum. Després de sopar, m'havia entretingut fent qualsevol cosa i, finalment, desficiós, havia començat un llibre. Havia estat llegint al llit, ja gitat, i creia haver-me adormit amb el llibre encara a les mans. Res m'ajudava a endevinar on em trobava. I tenia por, i la por incrementava.

Però bé, hauria de fer alguna cosa! Em vaig posar dempeus i em vaig fregar els ulls per a despertar-los a la força. Em trobava en una sala ni molt gran ni molt menuda. Em va semblar horrorosa. Era fosca, amb una llum tènue que entrava des d'algun lloc alt de les parets o del sostre. Era fosca i sinistra. Era una presó, un calabós a l'antiga? No ho sabia, però m'ho semblava. Era evident que no era l'habitació de jugar dels fills d'una gran família. Em vaig acostar a les parets i vaig tocar-les. No hi havia cap porta i desitjava eixir d'aquell lloc. Vaig recórrer les parets tocant-les amb les mans. La sala era humida i el tacte tant del terra com dels murs era ben desagradable, però jo continuava amb la meua exploració tàctil, que m'entretenia i dissipava lleugerament la gran por que sentia. Les parets eren llises i fredes i em semblaren fetes de pedra. No vaig trobar cap obertura, cap il·lusió d'esperança de poder fugir d'aquell lloc.

Tenia poques coses al meu abast. La sala era pràcticament buida. Encara no m'atrevia a acostar-me a allò que hi havia a l'altra banda de l'estança. Prop d'on m'havia despertat, algú havia deixat —potser el propietari del cos que jo posseïa, ell